

נס ודגב

יום רביעי, 14.12

רעש, כמו בכינוס ותיקי הגדוד. מאתיים עיתונאים ועיתונאיות, מכל רחבי העולם, מצטופפים לפני הכניסה הראשית של מלון מינה האוס.

כימעט הכל כאן מכירים את הכל. אלה הם ותיקי הפרשנים של ענייני המיזרח התיכון, כוכבי העיתונות והטלוויזיה מכל העולם, סוקרי הוועידות. הם נפגשו בעבר בוועידת ז'נבה ובוועידת בולוניה. בפרינץ

ירושלים? האם ייתכן שלא הביאה דבר? הצרה היא שחבורה זו דומה לנחיל-דבורים. היא מתעופפת ממקום למקום, נוחתת לשעה קלה, וממריאה שוב. אין לה קשר אמיתי עם המקום. היא כופה את הסיגנון המיוחד שלה על כל מקום. אין הבדל אם זה בוינווה, בפאריס, בתל-אביב או בקאהיר. עצם שיטת הסיקור, וסיגנון המסקרים, יוצרים מין אחידות הסותרת את הייחוד של המאורע.

מאת

אורי אבנרי

זה מקלקל את הקסם המיוחד שהיה לי קאהיר בשבוע הראשון שלנו כאן, לפני הופעת החבורה הזאת. היינו במצריים. עכ"ש היו אנחנו בארץ העיתונות הבינלאומית. קאהיר, שאנו נמצאים כאן בשוליה, רחוק קה מאד-מאד.

הלחץ של העיתונות היומית הוא כביר. צריכים להמציא סקופ אחד ליום, לכו"ת תרת הראשית. הרדיו והטלוויזיה לחוצים עוד יותר. מוכרחים לגלות סקופים, ואם אין — להמציאם.

צה ובירושלים. הם נפגשו כאן עתה שוב, בפעם המיידע-כמה, חיבקו איש את רעהו, ריכלו איש מאחרי גב רעהו, ניסו לסייח חוש איש מרעהו סקופים שאינם קיימים. איש אינו יודע דבר. השמועות פושטות כמו להבות בשדה-יקוצים. שום שמור עה אינה דימינית מדי — שהרי עצם ההודמנות המכנסת אותם כאן, היא דימינית ממש.

אתמול ישבו עד מאוחר בערב במיסעדה, ליד בריכת-השחייה ובחדרי-העיתונות, החליפו דיעות והערכות, שמועות וניחור שים. מה הביאה המישלחת הישראלית מ-

דגל פלסטין
שהונף בחזית מלון מנה האוס ביום שבו נפתחה ועידת קאהיר, חולל סערה-זוטא. הנציגות הישראלית סברה כי מדובר בדגל אש"ף, מחתה על הנפתו. לבסוף הוסכם כי הדגל הונף בידי הנהלת המלון, ונמנעה תקרית. למחרת הורדו כל הדגלים. בתמונה: אורי אבנרי מתחת דגל פלסטין.

ואם בגין טס — מדוע לא סאדאת? אולי יטוס היום? אולי הוא כבר באוויר? זה מתסכל את העיתונאים, שהתקבצו כאן. פתאום נדמה שהוועידה אינה חשור בה כלל. שהדברים האמיתיים מתרחשים במקום אחר.

וזה, כמובן, טעות אופטית. הוועידה חשובה — לא מפני שמתרחשים בה דברים, אלא מפני שהיא מתקיימת בכלל. זהו מאורע היסטורי — ישראליים ומצריים יושבים בפעם הראשונה זה ליד זה, בלי

ושוב — הצרה היא שמה שמתרחש כאמת, עולה על כל דימיון של מציאות. הסקופים, הכלואים בשיגרה. כאשר איש אחד מחליט במצריים, ואיש אחד בישראל — הכל אפשרי בלי הודעה מוקדמת. אמש, בחצות, באה הידיעה כי מנחם בגין טס לאמריקה. איש לא חלם על כך לפני-כן. עמדה באוויר השמועה שעומדת להתפוצץ סנסציה, אך איש לא ידע מהי. בגין נוסע לווינגטון עם אהרון ברק — משמע שיש מה לנסח, שיש משהו בכתב.

התנפלות הצלמים

מאות צלמים מסתערים אל השולחן העגול שבאחד מאולמות מלון מנה האוס, כדי להנציח את הרגע ההיסטורי: פתיחת השיחות הישירות בין מישלחת מצריים וישראל. הצלמים נראים מאחרי גבו של ראש המשלחת המצרית, איסמט עבד-אל-מגיד, כאשר ברקע הקידמי של התמונה נראים גביהם של אנשי המישלחת הישראלית.

זה מול זה: ראשי משלחות ישראל ומצריים, איסמט עבד-אל-מגיד מול בן-אלישור